Գայլ մանաստուփը շատ փոքր ըլլալուն, երբ 1699ին գարնան վերջը Ս. Քահանայապետին եւ կայսեր կողմանէ Պարսից Շահին քով պատգամաւոր եկաւ Պետրոս Պօղոս Պալմա, ի կարգէ բոկոտն կարմելականաց, Ընթեպիսկոպոսն Անկիրանու, ինք մեծ մանաստուփ մը շինել տուաւ, եւ 1699 Հոկտ. 18ին Հանդիսութեամբ յիշեալ եկեղեցին փոխադրել տուաւ, ներկայութեամբ եւ մասնակցութեամբ բազմաթիւ Հայերու։ Այս Ս. Նշխարն մինչեւ նամակին գրութեան թուականը ի Ջուղա նոյն եկեղեցին կը պահուէր։

Արդ Յակովբոս-Մեսրոպ Եպս. 1745 Նապոլի երկար ու ծանր ճգամբ ու պաղատանօք ձեռք կը բերէ յիշեալ կուսանաց քովէ Ս. Նշխարներէն կտոր մը։ Անտոնեան Միաբանութեան կ. Պոլսոյ Դիւանին մէջ 1906ին տեսայ Յակովբոս-Մեսրոպ Եպ.ին երկու ինքնագիր նամակներն 1766ին Հռոմ գրուած առ Հ. Գրիգոր Մեծաւոր վանատան ի Հռոմ։ Անտոնեան Միաբանութիւնը նոյն տարին աւարտած էր վանատան եւ փոքրիկ եկեղեցւոյ մը շինութիւնն՝ Վատիկանի կամ Ս. Պետրոսի աջակողմն ընդարձակ հողի մը վրայ, նուիրուած Ս. Գրիգոր Լուսաւորչի անուան։ Յակովբոս-Մեսրոպ Եպսն. կը գրէ 1766 Մարտ 25 եւ Օգ. 1 Թուակիր յիշեալ նամակներն, որոնցմէ կ'իմացուի՝ Թէ ինքն ունի Ս. Լուսաւորչի նշխար մը, զոր դիտաւորութիւն ունի Համանուն մատրան շնորհել։ Ահա այն նամակներն.